

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az S. B. G. & K. Budapesti Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kelemen Kinga ügyvéd) által képviselt felperes neve... felperesnek, a Mihály Ügyvédi Iroda ... ügyintéző: dr. Mihály Róbert ügyvéd) által képviselt alperes neve... alperes ellen, védjegybitorlás és tisztességtelen piaci magatartás megállapítása, valamint jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 15. napján hozott 3.P.20.289/2006/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú ítélet a védjegybitorlást érintően megállapította, hogy a felperes jogosultja az 1992. február 25-i elsőbbségű, ... lajstromszámú ábrás védjegynek, amely a 9. osztályban a szoftvereket és a 38. osztályban az adattovábbítás, adatközlés szolgáltatásokat oltalmazza. Jogosultja továbbá a 2000. július 27-i elsőbbségű, ... lajstromszámú ábrás védjegynek, amely a 16. osztályban papírból készült termékek, nyomtatványok, különösen telefonkönyvek, és a 41. osztályban a kiadói tevékenységek tekintetében áll oltalom alatt. Mindkét védjegy azonos grafikai kialakítású: a közönséges írásmódú „Telefonkönyv” szóelem előtt egy kör és egy stilizált könyv kombinációjú ábra található.

A két felperesi védjegy lajstrom szerinti állapotát az elsőfokú bíróság összevetette az alperes cégnevével, az általa használt „...” domain névvel és üzleti levelezésén használt megjelöléssel - amelyeket a felperesi kereset sérelmezett - és azokat nem találta egymással összetéveszthetőnek a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény 12. §-ának (2) bekezdés b) pontja alapján.

Kifejtette az elsőfokú ítélet, hogy a felperesi védjegyek közönséges betűtípussal írt „Telefonkönyv” szóeleme domináns elemnek tekinthető, amelyhez képest az ábrás

elem pusztán díszítő funkciót tölt be. Az alperes ugyanezt a szóelemet az internetes szolgáltatásban és üzleti levelezésében is sajátos (magenta-szürke) színekombinációval alkalmazza, amelyet megelőz a kisebb betűkkel írt „...” szóelem és három szürke pontból álló karaktorsor zár. E vizuális eltérések elegendők arra, hogy a fogyasztók kellő biztonsággal elhatárolják. A domain nevet azért nem találta összetéveszthetőnek a védjegyekkel, mert abban az azonosság a „Telefonkönyv” szóelemre korlátozódik, amely önmagában - különös tekintettel arra, hogy e kifejezés az érintett szolgáltatások tekintetében leíró jellegű - nem azonosítja kétséget kizáróan a védjegyeket. Ezzel az indokolással zárta ki a cégnévvel való összetéveszthetőséget is az elsőfokú bíróság. Az összetéveszthetőség hiányában pedig az alperesi védjegybitorlás nem volt megállapítható.

A felperesi keresetben állított, a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 6. §-ába ütköző alperesi magatartás tekintetében megállapította az elsőfokú ítélet, hogy a felperes nyomtatott telefonkönyveket forgalmaz és on-line telefonkönyv-szolgáltatást nyújt, ezek közé tartoznak a megyei telefonkönyvek, az „...”, az „...”, a „...” és a városi telefonkönyvek. On-line telefonkönyvei a ..., a ... és a ... oldalakon érhetők el. A felperes a „...” megjelölést 1992. óta a budapesti, 1998. óta a megyei telefonkönyvein használja. Ehhez képest vizsgálta, hogy az alperes által használt „...” megjelölés mennyiben azonosítható az átlagos fogyasztó számára a felperessel, illetve termékeivel, szolgáltatásaival.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes hosszú évek óta használja a ... szöösszetételt az ... című kiadványon, a címsor alatt, amelyen a tartalom magyarázó szövegeként jelenik meg. A felperesi termék azonosításául tehát az ... szöösszetétel szerepel, a „...” szöösszetétel a köznapi szóhasználatnak megfelelően, csak a termék rendeltetését jelöli és ez kifejezésre jut a címsortól eltérő, egyszerűbb tipográfiában is. Ilyen használat nem alapozza meg azt, hogy a fogyasztók csupán e szöösszetétel alapján a felperest azonosítsák, így nem valósult meg a Tpvt. 6. §-ának egyik feltétele. Emellett a már kifejtett szín- és formabeli eltérésekkel történt alperesi használat is kellő elhatárolási alapot ad a fogyasztóknak. A felperes által csatolt levelek egyszeri, nagyfokú figyelmetlenségen alapuló fogyasztói tévedést jeleznek, nem reprezentatív. Ennek folytán a tisztességtelen piaci magatartás megvalósítását sem látta megállapíthatónak.

A felperes fellebbezett az ítélet ellen, annak megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást kért.

Sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság - a következetes bírói gyakorlattal ellentétben - vizsgálta a „Telefonkönyv” szóelem megkülönböztető képességét. Hivatkozott arra, hogy a kombinált, tehát ábrát és szóelemet egyaránt tartalmazó megjelölés esetében annak az elemnek van elsődleges jelentősége, amely elsődlegesen szolgálja a védjegy alapvető célját, az árunak más áruktól való megkülönböztetését. Ez az elem általában a szóelem, amelyet a vásárló az áru szóbeli azonosítására használ. Erre figyelemmel állította, hogy az alperesi

számlaleveleken látható „...” alapján a fogyasztók a felperesi társaságra asszociálnak.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes által alkalmazott magenta-szürke színekombinációt nem az alperes találta ki, hanem a ... cég sajátos színekombinációja, tehát az alperes ebben is lemásol egy versenytársat.

A jellegbitorlás megállapíthatósága kapcsán is a teljes piac vizsgálatát tartotta szükségesnek, nemcsak a saját piaci megjelenését. Hangsúlyozta, hogy nem az alperes vezette be a magenta-szürke színeket és a fogyasztók sem őt ismerik fel arról. Mivel a ... hivatalos adatbázisa alapján a felperesi társaság adja ki a ... telefonkönyveket, ezért a fogyasztók a magenta-szürke színekombináció láttán a felperesre is asszociálnak.

Utalt arra is, hogy az alperes választhatott volna más kifejezést is, mint a „...”, mint pl. vállalkozások telefonkönyve stb. és akkor nem egy már jól ismert, bevezetett név használatát aknáztta volna ki.

Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság megfelelően megállapított tényállás alapján helyes érdemi döntést hozott és annak indokait is nagyjából osztja a másodfokú bíróság.

Azt alappal sérelmezte a felperes, hogy a védjegy és a sérelmezett megjelölés összetéveszthetősége kapcsán az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy a felperesi védjegyek szóeleme leíró jellegű, amellyel tartalma szerint a megkülönböztető képesség hiányára utalt. A védjegybitorlási perben a lajstromozott védjegy oltalomképesége nem vizsgálható, ezért az erre vonatkozó indokait mellőzte a másodfokú bíróság, az ítéleti indokolásból az ezzel kapcsolatos okfejtést.

Ezt meghaladóan azonban helyes megállapításokat tett elsőfokú bíróság mind a védjegybitorlás, mind a tisztességtelen piaci magatartás tárgyában.

Csupán a fellebbezésre tekintettel emeli ki a másodfokú bíróság a védjegybitorlás kapcsán, hogy bár a felperes helytállóan utalt arra a következetes gyakorlatra, hogy kombinált védjegyekben általában a szóelemnek van döntő jelentősége, mert azt használja a fogyasztó az áru szóbeli azonosítására, de az adott esetben, annak ellenére, hogy szerepel a védjegyekben is szereplő „Telefonkönyv” szóelem az alperes „...” megjelölésében is, az sem vizuális, sem fonetikai okokból, sem az asszociáció miatt nem összetéveszthető, asszociációt nem eredményez. A látvány szempontjából az alkalmazott színek és kiegészítő ábrák teszik elhatárolhatóvá a megjelölést a védjegyeiktől, a kiejtés során pedig a „...” szóösszetételnél az első szóelemre helyeződik a hangsúly, amely nem egyezik a védjegyek szóelemével. Ezeken túl a „...” szóösszetétel egységes és önálló jelentéstartalmat hordoz az

anyanyelvi beszélő számára, így a védjegy jogosultjára történő asszociáció miatt sem állapítható meg az összetéveszthetőség.

A fellebbezésnek a ... cég jellegzetes, szürke-magenta színeire történt hivatkozás tekintetében megismétli a másodfokú bíróság az ideiglenes intézkedést elrendelő végzésben már kifejtett azon álláspontját, hogy az adott perben abban a kérdésben kell és lehet állást foglalni, hogy az alperes által alkalmazott megjelölés megkülönböztethető-e a felperes védjegyeitől. A védjegybitorlás (Vt. 27. §) és a jellegbitorlás (Tpvt. 6. §) törvényi tényállásából is kitűnően a perben szereplő felek tekintetében vizsgálható mindkét állított jogsértés, harmadik személy védjegye, vagy jellegzetes megjelölése használatának a jogszerűsége nem értékelhető.

A felperes a fellebbezésében hivatkozott először arra, hogy ő a ... telefonkönyv kiadója. Mivel sem a védjegybitorlási, sem a jellegbitorlási kereseti kérelmét nem a ... telefonkönyvekre alapította és a keresete alátámasztására sem ilyen telefonkönyveket, hanem az ... című telefonkönyveit csatolta, ezért ezt az új tényt, mint relevanciával nem bírót, a másodfokú bíróság kirekesztette a vizsgálata köréből.

Mivel a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyetértve, nem találta a védjegyeket és a megjelölést, valamint a felek termékeit egymással összetéveszthetőnek, így nem bírt jelentőséggel a fellebbezésnek az az érvelése, hogy milyen más kifejezést választhatott volna az alperes a terméke és cége megnevezésére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - nagyjából helyes indokaira utalva - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pernyertes alperes írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, így másodfokú perköltségének megállapítására nem került sor.

Budapest, 2007. július 3.

Tóth Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Lesenyei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bíróági ügyintéző